

geix ara als seus anteriors llibres sobre el món del suro a l'Alt Empordà (2002) i a la zona de Llagostera (2005) aquest nou títol referit a la demarcació selvatana en conjunt. La presentació va incloure les intervencions elogioses del president del Centre d'Estudis de la Selva, Narcís Figueres, de la doctora Rosa Congost, de la Universitat de Girona, i del mateix regidor de Cultura de l'Ajuntament de Vidreres. Uns i altres es van congratular de l'aparició d'aquest treball, que dona una visió general d'una explotació i una indústria derivada que, en el seu moment, van ser determinants en la vida social i econòmica d'aquestes contrades.

Blanes: Un pren-i-deixa constant

A la platja de S'Abanell de Blanes hi ha sempre activitat en funció dels temporals de mar. D'una banda, el vent i les onades s'encarreguen, cada vegada que hi ha tempesta, de descalçar la sorra i deixar el paviment, les baranes i tots els complements del passeig sense suport, fins que acaben caient i essent engolits per les aigües. Després, les institucions responsables del manteniment de la façana marítima intenten recuperar-ne l'aspecte normal i tornen a abocar terra i pedra, a alçar parets i a posar paviment. I no passen gaires mesos sense que el mar se'n torni a riure dels tècnics i els polítics, s'endugui altra vegada el que troba al davant i recomenci el cicle. Una cosa sembla clara: les obres, des de bon començament, no deuen haver estat mai gaire ben fetes si la destrucció resulta tan fàcil. Tenim la impressió que a S'Abanell s'han fet obres de maquillatge, enlluernadores de moment, però sense uns fonaments sòlids que puguin aguantar les envestides del mar, i per això la història es repeteix avui sí i demà també. D'altra banda, hi ha gent que recorda que fa uns anys una draga va estar una colla de mesos agafant

sorra de l'àrea de S'Abanell i regenerant les platges de tot el Maresme. La naturalesa sol resoldre els desequilibris ella mateixa, i potser la plataforma marina de davant de S'Abanell, ara més disminuïda, reclama la sorra que li van treure.

LA Cerdanya

erola simon

La Cerdanya partida (I) | Com és sabut, enguany es commemora el 350 aniversari del Tractat dels Pirineus. El 1659, les monarquies absolutes francesa i espanyola van tancar amb aquest tractat trenta anys de litigis d'abast europeu. Tallant i cosint territori des d'una taula estant, els francesos es van endur el comtat del Rosselló i la meitat del comtat de Cerdanya. En recordança d'aquest fet, la Universitat Catalana d'Estiu, l'Institut d'Estudis Ceretans i Òmnium Cultural han organitzat a Puigcerdà les Jornades sobre el Tractat dels Pirineus, que ja es varen fer a Prada de Conflent aquest estiu. Han estat un seguit de conferències dels millors historiadors i especialistes en matèria d'història fronterera. S'hi ha parlat, entre altres temes, del naixement dels comtats, del regne de Mallorca, de les lligues i patzeries pirinenques, de la guerra civil catalana, de la immigració occitana i del bandolerisme: tot de peces que, ben encaixades, ofereixen una àmplia perspectiva del substrat, del context i de l'abast de la Pau dels Pirineus. Les sessions magistrals s'han acompanyat d'una taula rodona amb el títol «Catalans sense fronteres. La societat civil a Catalunya, 350 anys després», amb interessants aportacions de persones vinculades al món cultural de la Cerdanya i la Catalunya Nord.

La Cerdanya partida (II) | Fent ús de les atribucions atorgades als consells comarcals, el de la Cerdanya ha presentat al Parlament de Catalunya, en tercer intent, una proposició de llei sobre el règim especial de la comarca cerdana. La proposta pretén corregir el desgavell administratiu regnant a la Cerdanya arran de la divisió provincial que des de 1833 parteix aquest territori entre les demarcacions de Girona i Lleida.

Totes les forces polítiques representades pel Ple del Consell Comarcal donen suport unànime a la proposta. Tanmateix, aquestes mateixes forces al Parlament –excepte CiU– n'esmenen la totalitat i en rebutgen el debat. Els cerdans tenen tota la raó, se'ls diu al Parlament, i és ben legítima la seva reivindicació, els consolen els diputats, però amb l'argument que la nova reorganització veguerial ha de resoldre aquests i tots els problemes, es tomba la proposta. És esperança o amenaça? Perquè de la vegueria de l'Alt Pirineu, la Cerdanya, unànimement, tampoc en vol sentir a parlar.

La Cerdanya partida (i III) | La gran vall re-partida, 350 anys després, és de dos colors diferents: a la dreta s'hi nota pertot una *grandeur* de perifèria i de sud, i a l'esquerra se sent el ressò del dring dels caps de setmana. L'atzar de la partició del segle XVII ha fet que la història d'una mateixa terra prengui viaranyos completament diferents i construeixi identitats també diferents. Malgrat aquesta evidència, alguns cerdans de l'Alta i de la Baixa consideren que cal treballar en tots els aspectes per superar l'esquizofrènia administrativa i identitària de les particions, i així proposen legislació pròpia i commemorar els 350 anys del Tractat dels Pirineus.

